

Prítomnosť subjektu S, neprítomnosť formantu "sa" a neprítomnosť komplementu K s významom dôsledku sa dajú ľahko identifikovať na základe formy Prítomnosť sémantického príznaku - zámernosť sa však identifikuje ťažšie. Na ťažkosti identifikácie zámernosti/nezámernosti upozorňujú viacerí jazykovedci pri skúmaní rôznych sémantických skupín. J. Kačala pri charakteristike súvzťažných dvojíc sloviess *otvorí' (dvere) - otvorí' sa* spomína, že "funkciu slovotvorného formantu "sa" signalizovať nezámernosť, resp spontánnosť dynamicky chápaného príznaku nemožno posudzovať priamočiaro, lebo táto funkcia formantu *sa* nie je jediná (formant *sa* je polyfunkčný) a niet tu ani zďaleka absolútnej súhry medzi obsahovou a výrazovou stránkou. Nezámerné, resp spontánne deje sa totiž jednak vyjadrujú aj nezvratnými slovesami (take su napr významy sloviess vyjadrujúcich zmenu stavu *starnúť, blednúť, kysnúť* alebo významy neosobných sloviess *mrlholiť, pršať, snežiť*), to značí, že netvoríia vždy koreláciu so zámerne vykonávanými dejmi, a jednak nie všetky zvrätne slovesá, resp zvrätne podoby nezvratných sloviess vyjadrujú nezámerné, resp spontánne deje." Hovorí síce, že "spoľahlivým signálom zámernosti, resp nezámernosti alebo spontánnosti dyn príznaku je významová náplň pomenovania v pozíciu východiska, resp pôvodcu slovesného deja osoba je schopná vykonávať takyto dej cieľavedome, zámerne, príslušný dynamický príznak teda charakterizuje zámernosť, kým neosoba nemá takuto schopnosť, ona je aj v pozíciu pôvodcu deja jeho objektom, pričom dynamicky chápaný príznak sa iba prezentuje tak, akoby jeho pôvodcom bola neosoba dynamicky príznak v tomto prípade charakterizuje nezámernosť, resp spontánnosť;" - na druhej strane však upozorňuje na také prípady, keď dynamicky chápaný príznak môže charakterizovať nezámernosť aj napriek tomu, že v pozíciu pôvodcu deja je pomenovanie osoby (slovesá typu *zastreliť sa* pri ktorých môže ísť o zámerný dej (*Rozhodol sa, že sa zastreliť*), ale aj o mimovoľný, nezámerný dej (*Pri oprave pištole sa zastreliť*) - Kačala, 1980, s 132-133. Podobne E. Tibenská pri porovnaní sémym mimovoľnosti a sémym nezámernosti ako dvoch špecifikácií sémym neaktívnosti uvádza, že séma nezámernosť vyplýva až zo vzťahov k významom iných slov vo vete a k významu vety ako celku, ba niekedy vyplýva až z poznania označovanej skutočnosti (Tibenská, 1989, s 323).

Keďže sme chceli zistiť, aké vlastnosti musí mať slovesná lexéma, aby jej činné prídastie mohlo plniť nominačnú funkciu, všimli sme si, ako sa mení séma zámernosť/nezámernosť v závislosti od kontextu. Do úvahy sme brali vety s jedným predikátorom. Ako relevantný kontext sa ukázalo lexikálne obsadenie subjektu a komplementu. Pre subjekt je relevantné rozlíšenie životnosti a neživotnosti, pre komplement K, ktorým je príslovkové určenie prostriedku, je relevantné rozlíšenie činnosti a vlastnosti. Takto sme získali 4 skupiny sloviess, ktoré sa navzájom odlišujú rozličnou konfiguráciou závislosti sémantického príznaku zámernosť/nezámernosť od kontextu.